
EEN MERKWAARDIGE STORM.

In het Amerikaansche tijdschrift *Electricity* van den 19den Februari komt de beschrijving voor van een ongewoon soort storm, die in Januari van dit jaar in Utah woedde, en waaromtrent de bijzonderheden aan de redactie worden medegedeeld door den heer L. H. KORTY, superintendent bij de telegraaflijn der Union Pacific Cy.

Het verhaal luidt als volgt:

»In den namiddag van den 16den Januari woedde in oostelijk Utah en westelijk Wyoming, langs de Union Pacific spoorweg over een afstand van 75 mijlen, een bijzonderen van regen vergezelden storm. Die regen bestond uit een oplossing van zout of pekels. Als de kleeren van hen, die in dien regen hadden geloopt, droog waren, zagen zij er uit als waren zij met zeepsop besprenkeld; ook waren de venster-ruiters in de huizen en winkels van Evanstone zoozeer met zout over-

dekt, dat men er niet doorheen kon zien. Dr. C. F. GAMBLE, van Almy, een zeer geloofwaardig man, zegt dat de storm daar alleen 27 ton zout achterliet. »Deze mededeeling», zegt die doctor, »moge fabelachtig klinken, toch is zij waar, aangezien zij berust op een nauwkeurige schatting, die op verschillende deelen van het veld heeft plaats gehad. De oppervlakte van de gemeente Almy is iets grooter dan negen vierkante mijlen en drie ton op de vierkante mijl maken er dus 27 op die geheele oppervlakte. Als men het zout verzamelde en in zakken pakte, zou men er tien waggons mede kunnen laden. Wie twijfelt aan deze opgave kan die naciijferen.» "

»Deze zoutstorm duurde ongeveer twee uur. Toen het ophield met regenen brak de zon door, maar zoodra droogden de voorwerpen niet of zij kregen een witte kleur, die bevonden werd te ontstaan doordien alles met een laagje zout overdekt was. Karren, huizen, boomen, telegraafpalen en telegraafdraden, alles zag er even spookachtig uit in dat witte kleed. Te Weber Cañon ging de regen later in sneeuw over. Gedurende den dag, zoolang de zon ze bescheen, werkten de telegraafdraden geregeld en zonder storing, maar 's nachts, toen het koud werd, weigerden zij den dienst, wat wij daaraan toeschreven, dat de sneeuw, die overdag ontdooit en des nachts weder bevroren was, eene verbinding daarstelde met het zout op de draden en zodoende de isolatie geheel ophief. Na op verschillende manieren te vergeefs beproefd te hebben de storing weg te nemen, zond ik langs de lijn een brandspuit en liet de korst over een lengte van veertig mijlen van de palen, draden en isolatoren wasschen."

Ter verklaring van dit feit heeft men aangevoerd, dat het zout in den vorm van damp uit het Groote Zoutmeer was opgestegen, door den wind meêgevoerd en tal van mijlen oostwaarts op het land was afgezet. Maar dit kan onmogelijk waar zijn, aangezien *zout niet in den vorm van damp* kan opstijgen. Maar het kan zijn, dat het witte neêrslag er wel uitzag als zout, maar daarom nog geen keukenzout was. Zou het niet vrij wat aannemelijker zijn te onderstellen, dat in de omgeving van het meer een fijn, wit stof door den wind naar de hoogere lagen van den dampkring is opgevoerd en, na een tocht van vele mijlen westwaarts te hebben gemaakt, door den zich daarom verdichtenden waterdamp weder naar de oppervlakte is teruggevoerd?

V. D. V.